

Capitolul 1: TREI LIVRĂRI

*** Într-o noapte caldă de octombrie, în Chicago, s-au efectuat trei livrări în același cartier. O lună îndesată ca o mandarină abia se înălțase deasupra Lacului Michigan. La fiecare adresă se apăsase soneria și se lăsase câte un plic proptit în fața ușii.

În fiecare caz în parte, odată deschisă ușa de la intrare, pe stradă nu se zărea nimeni. Toate cele trei persoane, care stăteau în casele respective, locuiau singure și cu toții reușiră cu greu să mai adoarmă în noaptea aceea.

Aceeași scrisoare îi înștiința următoarele:

Dragă Prietene,

Îți solicit ajutorul în privina investigării unei fărădelegi care s-a petrecut cu multe secole în urmă. Acest act criminal l-a nedreptățit pe unul dintre cei mai mari pictori din lume. Din moment ce aceia care se află în poziții de autoritate nu sînt destul de curajoși pentru a corecta această greșeală, îmi asum eu datoria să descopăr adevărul.

Te-am ales pe tine, datorită obiectivității, inteligenței și gândirii tale neconvenționale.

Dacă dorești să mă ajui, vei fi pe deplin răsplătit pentru toate riscurile pe care ți le asumi.

Nu ai voie să arăți scrisoarea nimănui. Alte două persoane au primit același mesaj în seara aceasta. Deși s-ar putea să nu vă întâlniți niciodată, totți trei veți colabora în feluri pe care nici unul dintre noi nu le va ști dinainte.

Dacă vei arăta scrisoarea autorităților, mai mult ca sigur îți vei pune viața în pericol.

Vei ști cum să acționezi în consecință. Te felicit pentru că ai ales calea dreptății.

Scrisoarea nu era semnată și nici nu avea adresa expeditorului.

✘ ✘ ✘ Bărbatul se așezase la masă pentru a cina la ora aceea târzie. Îi plăcea să citească în timp ce mînca și ajunsese la pagina a patra a unui roman nou. Cu cartea în mînă, merse să răspundă la ușă.

Cînd în sfîrșit își aminti de porția lui de spaghete și chiftele, mîncarea se răcise. Căzut pe gînduri, stătu îndelung la masă examinînd pe rînd scrisoarea sau privind pe geam la lună.

Oare era o farsă? Cine oare să-și dea atîta silința să scrie și să expedieze o asemenea scrisoare? Era dactilografiată pe hîrtie scumpă, din aceea pe care o cumperi ca să impresionezi sau să pari pretențios.

Trebuia să se simtă flatat sau suspicios? Ce dorea această persoană de la el? La ce fel de răsplată se referea? Și cine oare putea fi, să-l cunoască atît de bine, încît să știe că ar accepta.

✘ ✘ ✘ O femeie se foia în așternut, iar razele de lună cădeau pe părul ei lung, răsfirat pe pernă. Liste cu nume de suspecți îi treceau prin minte. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai neliniștită.

Să fie oare o coincidență sau era un avertisment bine ticluit? Ce cunoștea această persoană despre trecutul ei?

În cele din urmă, se ridică din pat. O cană de lapte cald o va liniști. Înaintă precaută prin întuneric, pășind în dreptunghiurile tremurînde de lumină care cădeau de-a curmezișul dușumelei. Nu avea de gînd să aprindă becul din bucătărie.

Numele erau inventariate unul după altul în mintea ei în coloane ordonate, fiecare grup aparținînd unui capitol diferit din viața ei. Era perioada de la Milano, apoi New York, Istanbul...

Și totuși, scrisoarea reprezenta o invitație, nu o amenințare. Dacă lucrurile deveneau ciudate sau periculoase, putea oricînd să se răzgîndească.

Oare chiar putea?

✘ ✘ ✘ O altă femeie stătea trează în lumina lunii și asculta vîntul și sirena tînguitoare a unei mașini de poliție. Aceasta era o coincidență extrem de bizară!

Oare această scrisoare era ridicolă sau inspirată? Oare nu cumva era ea prea naivă, crezînd că persoana în cauză îi scriesese chiar ei? Poate că nenumărate astfel de scrisori fuseseră expediate. Oare numele ei fusese ales din cartea de telefon?

O farsă sau nu, scrisoarea avea ceva care intriga... O crimă veche de secole. Ce punea oare la cale această persoană?

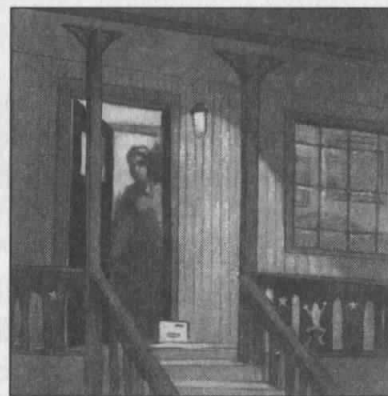
Și cum rămîne cu paragraful acela înfricoșător? „Dacă vei arăta scrisoarea autorităților, mai mult ca sigur îți vei pune viața în pericol.“

Poate că era vorba de un maniac sau de vreun criminal în serie. Își imaginează polițiștii scotocindu-i prin apartament,

descoperind scrisoarea și lamentându-se lângă cadavrul ei: „Dumnezeule, ar fi trebuit să ne sune imediat. Ar mai fi fost și azi în viață...”

O pisică singuratică miorlăi pe aleea din dreptul camerei ei, făcînd-o să tresară și să-i bată nebunește inima în piept. Se ridică în pat în capul oaselor, închise fereastra și o zăvorî.

Cum să nu accepte? Scrisoarea asta putea să schimbe cursul istoriei.

Capitolul 2: SCRISUL ESTE MORT

*** Scrisul este mort.

Era ceva ciudat să zică asta un profesor.

După a șasea săptămână din semestrul școlar al clasei a șasea, domnișoara Hussey încă nu dezamăgise. În prima zi de școală își anunțase elevii că habar nu avea pe ce vor lucra în acel an și nici cum. „Totul depinde de ce ne va interesa sau se va interesa de noi“ adăugase ea, ca și când era de la sine înțeles. Calder Pillay era numai ochi și urechi. Nu mai auzise niciodată pînă atunci vreun profesor admițînd că nu știe ce are de făcut. Ba mai mult, să pară chiar încîntată de asta.

Clasa domnișoarei Hussey se afla în clădirea Școlii gimnaziale de la University School, în zona cunoscută sub numele de Hyde Park. Școala era situată la marginea campusului Universității din Chicago. John Dewey, un profesor excentric, începuse construcția cu un secol în urmă ca pe un experiment. Dewey era genul de om care face sau lucrează la niște proiecte inovatoare pentru a învăța cum să gîndească. Lui Calder îi plăcuse dintotdeauna numele potrivit¹ al

¹ În engleza americană, Dewey se citește la fel ca *Doey*, „cel care face“. (n.tr.)

bărbatului. Cu toate acestea, nu toți profesorii de la U., cum i se spunea școlii, îndrăgeau ideile lui Dewey, însă domnișoarei Hussey era clar că-i plăceau.

La începutul anului, clasa a avut de dezbătut următoarea temă: este scrisul cel mai exact mod de comunicare? Petra Andalee, căreia îi plăcea la nebunie să scrie, se pronunță afirmativ. Puștii precum Calder, care urau activitatea în sine, votară împotriva.

Cum rămîne cu numerele? Sau cu imaginile? Sau pur și simplu, cu vorbirea obișnuită? Domnișoara Hussey îi îndemnă să se documenteze. Elevii scoaseră teancuri de cărți din bibliotecă și astfel aflară despre arta rupestră din Franța, despre sulurile de papyrus din Egipt, despre petroglifele maiase din Mexic și despre tablele de piatră din Orientul Mijlociu. Exersară tot felul de lucruri. Făcură ștampile din cartofi cruzi și acoperiră pereții cu simboluri, inventară un limbaj al semnelor pentru mâini și picioare, iar o zi întregă comunicară între ei numai prin desene. Era de-acum jumătatea lui octombrie. Oare aveau să studieze și ei vreodată materii obișnuite precum elevii din celelalte clase? Lui Calder nu-i păsa. Ceea ce făceau ei era o explorare adevărată și o gîndire serioasă, nu doar o simplă aflare a părerilor unor adulți celebri morți. Domnișoara Hussey era grozavă!

„**M-O-R-T**“, scrisese ea pe tablă.

În dimineața aceasta ajunseseră să vorbească despre scrisori pentru că el, Calder, se arătase deranjat că trebuia să scrie o scrisoare de mulțumire și bombănise că aceasta însemna întotdeauna o pierdere de vreme. Nimănui nu-i pasă de ce scrii într-o scrisoare!

Atunci domnișoara Hussey întrebă dacă vreunul dintre ei primise vreodată o scrisoare cu adevărat extraordinară.

Nimeni nu păru să-și aducă aminte ceva destul de interesant pentru domnișoara Hussey, așa că se aleseră cu o temă ciudată.

– Haideți să vedem ce putem descoperi, începu profesoara. Cereți-le unor adulți să vă povestească despre o scrisoare pe care nu au reușit niciodată să o uite. Adică o informație venită prin poștă care le-a schimbat viața. Întrebați la ce vîrstă li s-a întîmplat asta, unde se aflau cînd au deschis plicul și dacă mai sînt în posesia lui.

Petra, ca și Calder, era fascinată de noua lor profesoară. Îi plăceau întrebările ei, părul lung prins în coadă de cal și cei trei cercei din fiecare ureche. Unul din cercei era o perlă mică atîrnată de o lună, altul un pantof cu toc de mărimea unui bob de orez, iar cel din urmă, o cheiță. Petrei îi mai plăcea, de asemenea, cum domnișoara Hussey asculta cu aceeași atenție ideile copiilor, atît răspunsurile corecte, cît și pe cele incorecte. Era sinceră și imprezibilă, adică aproape profesoara perfectă.

Domnișoara Hussey pocni dintr-odată din palme, făcînd-o pe Petra să tresară, iar cercelușul cu perlă să i se bălăngăne vioi.

– Mi-a venit o idee! Cînd dați peste o scrisoare care a schimbat viața cuiva, așezați-vă la masă și compuneți pentru mine o scrisoare. Scrieți-mi mie o scrisoare pe care nu aș mai putea s-o uit vreodată!

Mintea Petrei începuse deja să lucreze.

Calder scoase o piesă de pentomino din buzunar. Era un L. Se strîmbă. „L“ de la literă și scrisoare¹ – scrisul ăsta nu-i deloc mort! L era una dintre cele mai simple forme de pentomino.

¹ În engleză cuvîntul *letter* înseamnă și „literă“ și „scrisoare“. (n.tr.)

În sinea lui, Calder constată că majoritatea scrisorilor trimise prin poștă au o formă dreptunghiulară, asemenea soluțiilor corecte ale unui joc de pentomino. „L“-ul este în același timp a douăsprezecea literă din alfabet, dar și una dintre cele douăsprezece piese de pentomino. Astăzi este 12 octombrie! Bunica lui îi spusese odată că mintea lui are nevoie ca de aer să găsească tot felul de asocieri și tipare în jur.

Băiatul oftă. Ce păcat că gîndurile trebuiau întrerupte și exprimate în cuvinte! Vorbăria multă e greu de ascultat, iar scrisul, pentru el, reprezenta un proces brutal. Atîtea lucruri rămîneau în urmă.

Domnișoara Hussey încheie ora spunînd:

– Ați reținut? Întîi aflați, apoi scrieți. Nu se știe ce vom descoperi după aceea.

*** Calder și Petra locuiau pe Strada Harper, o străduță îngustă din apropierea căii ferate. Casele lor se aflau la trei străzi distanță față de U. School și la trei imobile una de alta. Copiii trecuseră deseori unul pe lîngă celălalt pe stradă, dar nu se împrieteniseră. Multe dintre familiile care locuiau în zona aceea a Hyde Park-ului veniseră de peste tot din lume ca să studieze sau să lucreze la Universitatea din Chicago. Pentru că majoritatea părinților lucrau, elevii mergeau singuri prin campus, spre sau dinspre școală.

În după-amiaza zilei de 12 octombrie, Petra se îndrepta spre casă, iar Calder se afla la o jumătate de stradă înaintea ei. Îl urmări cum își scotocește buzunarul după cheie și descuie ușa de la intrare. Știa că băiatul are buzunarele pline cu piese de puzzle. Cîteodată îl auzea mormăind unele lucruri și arăta mereu de parcă abia ar fi fost trezit din somn. Era cam ciudat.